

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев1 35/2021
27.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Енике Вег, адвокат из ..., против тужене Аутономне покрајине Војводине, Покрајинска влада, Управа за заједничке послове покрајинских органа Нови Сад, коју заступа Правобранилац Аутономне покрајине Војводине, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3034/16 од 16.01.2017. године, у седници одржаној дана 27.01.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3034/16 од 16.01.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1001/2015 од 14.07.2016. године, усвојен је тужбени захтев и поништено решење тужене број ../2015-17/1 од 14.04.2015. године, којим је одбијен приговор тужиље изјављен на решење број ../2015-17 од 19.03.2015. године, те је обавезан тужени да тужиљу распореди на послове у складу са њеном врстом и степеном стручне спреме и звањем које поседује; обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 88.500,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3034/16 од 16.01.2017. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене и преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1001/15 од 14.07.2016. године, тако што је одбијен тужбени захтев ради поништаја решења тужене број ../2015-17/1 од 14.04.2015. године, као и захтев да суд обавезе тужену да тужиљу распореди на послове у складу са њеном врстом и степеном стручне спреме и знањем које поседује; одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка, а обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове првостепеног парничног поступка од 88.500,00 динара у року од 8 дана; ставом другим изреке, усвојен је захтев тужене и обавезана тужиља да туженој накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 1115/2017 од 19.10.2017. године, одбачена је као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3034/16 од 16.01.2017. године.

Одлуком Уставног суда Уж 1659/2018 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојена је уставна жалба АА и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 1115/2017 од 19.10.2017. године подносиоци уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије. Ставом другим изреке, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 1115/2017 од 19.10.2017. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији подносиоцике уставне жалбе изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3034/16 од 16.01.2017. године. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев подносиоцике уставне жалбе за накнаду нематеријалне штете.

У поновном поступку по ревизији тужиле, Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 408. и 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је дипломирани ..., запослена код тужене у Управи за заједничке послове покрајинских органа почев од 11.04.2011. године. Приликом заснивања радног односа код тужене, била је распоређена на радно место виши стручни сарадник за ... послове у Одељењу за ... послове, Сектор за ... послове, Решењем од 11.12.2012. године тужена је распоредила тужилу на радно место самостални стручни сарадник I за ... послове, начелник одељења, у Сектору за ... послове, Одељење за ... послове у Управи за заједничке послове покрајинских органа. Тужили је утврђено звање самостални стручни сарадник I и одређен јој је коефицијент за обрачун и исплату плате од 31,74 са правом на додатак за минули рад, на основуцу коју утврђује Влада Републике Србије. Решењем од 19.03.2015. године тужена је тужилу распоредила на радно место самостални стручни сарадник за ... послове у Одсеку за ... у Одељењу за ... и ... послове у Сектору за ... послове, Управе за заједничке послове покрајинских органа, са звањем самостални стручни сарадник. За ово радно место утврђен је коефицијент за обрачун и исплату зараде од 23,49 са правом на додатак на плату од 0,4% од основице за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца (минули рад).

Тужила се у време доношења решења од 19.03.2015. године налазила на породилском одсуству, а затим на одсуству ради посебне неге детета и није била у процесу рада код туженог. Тужила је приговорила на наведено решење директору Управе за заједничке послове покрајинских органа, али је он одбијен са разлога да је распоређивање тужиле извршено у складу са законом.

Када је тужила засновала радни однос, код тужене је био у примени Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији од 16.10.2012. године којим је регулисан делокруг унутрашњих јединица управе као и структура запослених и број извршилаца. У мају 2014. године тужена је оформила нови покрајински орган, Управу за имовину АПВ те је део запослених из Управе за заједничке послове покрајинских органа, премештено у Управу за имовину АПВ. У Сектору за ... послове извршена је другачија организација. Укинута је радно место тужиле, формирано је једно одељење на челу са начелником, са два одсека на чијем челу су били шефови. Тужена је усвојила Правилник о изменама и допунама Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији у Управи за заједничке послове покрајинских органа дана 05.03.2015. године. Тужена је 25.03.2016. године изнова мењала Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији у Управи за заједничке послове покрајинских органа и

поново предвидела радно место самостални стручни сарадник I за ... послове – начелник одељења.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да тужилца није премештена на одговарајуће радно место, јер је премештај уследио у ниже звање од звања које је она имала на претходном радном месту, примењујући одредбу члана 91. Закона о државним службеницима, где је прописано да је одговарајуће радно место оно чији се послови раде у истом звању као послови радног места са кога се државни службеник премешта и за које државни службеник испуњава све услове.

Пресудом другостепеног суда преиначена је првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев ради поништаја решења, са образложењем да према одредби члана 189. Закона о државним службеницима, одредбе Закона о радним односима у државним органима настављају да се сходно примењују на радне односе у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе до доношења посебног закона. Посебан закон објављен је у „Службеном гласнику РС“ бр. 21/16 – Закон о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе, али се овај закон у овом случају не може применити јер је ступио на снагу након доношења спорног решења. Према Закону о радним односима у државним органима није одређен појам одговарајућег радног места већ се распоређивање врши према стручној спреми и радним способностима према потребама органа, како проистиче из члана 14. Закона о радним односима у државним органима. Према овој одредби функционер који руководи државним органом може распоредити запосленог на друго радно место у истом органу који одговара његовој стручној спреми и радним способностима. Следом изнетих чињеница проистиче да је тужилца распоређена према потребама државног органа на послове који одговарају њеној стручној спреми и радним способностима, због чега је према становишту другостепеног суда побијано решење донето у складу са наведеном одредбом Закона о радним односима у државним органима.

По становишту Врховног касационог суда, другостепени суд је, супротно наводима ревизије, на утврђено чињенично стање, правилном применом материјалног права, члана 189. Закона о државним службеницима и члана 14. Закона о радним односима у државним органима, одлучио о тужбеном захтеву.

Према члану 14. Закона о радним односима у државним органима ако потребе државног органа захтевају, функционер који руководи државним органом може распоредити запосленог на друго радно место у истом органу, који одговарају његовој стручној спреми и радним способностима.

Неосновано се ревизијом тужилце указује да је становиште другостепеног суда засновано на погрешној примени материјалног права. Из утврђеног чињеничног стања произлази да је тужилца распоређена на радно место према потребама државног органа на послове који одговарају њеној стручној спреми и радним способностима, због чега је побијано решење тужене донето у складу са наведеном одредбом члана 14. Закона о радним односима у државним органима. Овакве разлоге је у свему као правилне прихватио и Врховни касациони суд, налазећи да је супротно наводима ревизије, другостепени суд правилно применио материјално право, одредбе члана 189. Закона о државним службеницима и члана 14. Закона о радним односима у државним органима.

Осталим наводима ревизије указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, али такви наводи нису посебно разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог.

На основу изнетих разлога Врховни касациони суд је, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић